

Beroep verloren/gewonnen

Op 5-11-'14 deed de Raad van State (RvS) uitspraak in een van onze beroepen tegen een Natuurbeschermingswetvergunning aan een veehouderij. Het beroep werd ongegrond verklaard. Zie [bijlage](#).

Desondanks biedt deze uitspraak volgens ons kansen. Het is wellicht wat technisch, maar hieronder zullen we proberen duidelijk te maken wat er speelde:

Gewonnen: na een afname mag de depositie niet zondermeer weer toenemen.

De provincie verleende een Nb-wetvergunning voor een aantal vleesvarkens met een ammoniakemissie van 8233 kg/j. Volgens de provincie kon dat, omdat het geen toename was ten opzichte van de milieuvergunning die aan het bedrijf in 1997 door de gemeente was verleend.

Wij hadden echter gezien dat die in 1997 verleende milieuvergunning in 2010 deels was ingetrokken. De emissie daalde daarbij naar 6597 kg/j. Volgens een eerdere RvS-uitspraak (ook een beroep van WBdP) mag die hogere waarde van de eerdere vergunning dan niet meer als referentie gebruikt worden.

Vandaar dat wij beroep instelden.

De provincie zag in dat ze fout geweest was. Al voordat de RvS ons beroep behandelde, maakte ze een nieuw besluit, waarbij een emissie van 6570 kg/j werd vergund, duidelijk minder dus dan de 8233 kg van de eerste vergunning.

Ons beroep is in ieder geval dus niet voor niets geweest.

Verloren: de provincie mag van de RvS voor de uitgangssituatie rekenen met verouderde emissiecijfers.

Desondanks trokken wij ons beroep niet in. We hadden namelijk ook nog om een andere reden beroep ingesteld. Het bedrijf heeft meer dan 2000 vleesvarkens, valt daarmee onder de Europese IPPC-richtlijn en had daarom al in 2007 de dieren emissie-arm gehuisvest moeten hebben. In 2010 had het bedrijf bovendien moeten voldoen aan de eisen van het Nederlandse 'Besluit huisvesting veehouderij'. De maximaal toegestane emissie per vleesvarken bedraagt volgens dat besluit 1,4 kg/j. De emissie van de in 2010 vergunde varkens mocht daarmee niet meer zijn dan 3088 kg/j. Toen wij ons beroep indienden, had het bedrijf alle varkens nog steeds traditioneel gehuisvest (3 kg per varken) en voldeed het dus niet aan de eisen van de IPPC-richtlijn en het 'Besluit huisvesting'. De provincie rekende in haar nieuwe vergunning echter nog steeds met het hogere, ons inziens illegale emissiecijfer van 3 kg per varken. Volgens de provincie daalde de emissie van 6597 naar 6570 kg/j. Ons inziens nam de emissie toe, van 3088 naar 6570 kg/j.

Op 5-11 werd ons beroep op dit punt ongegrond verklaard. De RvS stelde dat het 'Besluit huisvesting' bedoeld is om de totale emissie in Nederland te verlagen. Individuele bedrijven kunnen er volgens de RvS voor kiezen om weliswaar hun stallen emissie-arm te maken, maar desondanks de emissie gelijk te houden, door meer dieren te houden. Bij het bedrijf van ons beroep was dit volgens de RvS het geval. Daarom mocht de provincie de bestaande emissie van het bedrijf berekenen met het verouderde emissiecijfer.

Kans: de RvS-uitspraak gaat ons inziens niet op bij ingetrokken vergunningen.

We verloren dus het beroep. Desondanks zien wij wel degelijk nog kansen:

De RvS stelde in haar uitspraak dus dat een bedrijf bij het voldoen aan het 'Besluit huisvesting' niet perse de emissie hoeft te verlagen (zie hierboven). Echter: niet alle

bedrijven kunnen dat! Als alle bedrijven voor die optie zouden kiezen, zou het aantal dieren vervelvoudigen. Dat is onmogelijk. Ten eerste is de markt daar niet groot genoeg voor. Ten tweede kan het niet, omdat we het stelsel van dierrechten hebben. Een bedrijf kan alleen meer varkens of kippen houden, indien daarvoor elders in het 'compartiment zuid' (midden Brabant t/m midden Limburg) dierrechten worden opgekocht.

Daar komt nog bij: als alle bedrijven extra dieren gingen houden en daarbij de emissie gelijk hielden, dan zou de emissie landelijk niet verminderen, waar volgens de RvS het 'Besluit huisvesting' voor bedoeld is.

Dus: bedrijven kunnen alleen voor de optie kiezen waar de RvS op doelt (meer dieren en emissie gelijk houden) als andere bedrijven dat niet doen.

Welke bedrijven kiezen niet voor die optie?: dat zijn uiteraard met name de bedrijven die stoppen. En een bedrijf dat zijn vergunning heeft ingetrokken, kan niet meer kiezen voor de genoemde optie!

De RvS-uitspraak biedt ons inziens daarom nog mogelijkheden. Wanneer een bedrijf een Nb-wetvergunning vraagt voor een toename van depositie op een Natura2000-gebied, wordt die vergunning alleen verleend wanneer voor die toename wordt 'gesaldeerd'. Dat salderen houdt in dat van een of meer andere bedrijven de vergunning wordt ingetrokken, zodat per saldo de depositie niet toeneemt.

Bij die intrekkingen komt het vaak voor dat de provincie -net als in het geval van het uitbreidende bedrijf van ons hierboven beschreven beroep- rekent met hoge emissiecijfers, behorende bij stalsystemen die volgens het 'Besluit huisvesting' niet meer mogen worden toegepast. Doordat er op die manier extra wordt gesaldeerd, krijgen de uitbreidende bedrijven meer mogelijkheden om te groeien. Hierboven hebben wij uiteengezet dat een bedrijf dat zijn vergunning heeft ingetrokken niet meer kan kiezen voor de door de RvS aangegeven optie om het bedrijf emissie-arm te maken zonder de emissie te verlagen.

WBdP heeft al enkele keren bezwaar gemaakt tegen een Nb-wetvergunning, waarbij voor de saldering gerekend werd met hoge emissiecijfers die niet voldoen aan het 'Besluit huisvesting'. Gezien het bovenstaande zal WBdP hier mee doorgaan.